

Sygn. VPa 46/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Mariola Mastalerz

SSO Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa H. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L. Oddział Ł. w Ł.

o nagrodę jubileuszową

na skutek apelacji pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w L. Oddział Ł. w Ł. od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie IV Wydziału Pracy

z dnia 27 lutego 2018r. sygn. IV P 83/17

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w L. Oddział Ł. w Ł. na rzecz powódki H. K. kwotę*

675 ,00 (sześćset siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów

zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Mariola Mastalerz SSO Beata Łapińska SSO Urszula Sipińska-Sęk

Sygn. akt V Pa 46/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 27 lutego 2018 roku sygn. akt

IV P 83/17 Sąd Rejonowy w Bełchatowie:

- w punkcie pierwszym zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w L. Oddział Ł. w Ł. na rzecz powódki H. K. tytułem nagrody jubileuszowej kwotę 8.565 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,

-w punkcie drugim umorzył postępowanie w sprawie w pozostałej części,

- w punkcie trzecim zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w L. Oddział Ł. w Ł. na rzecz powódki H. K. kwotę 2.556 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

- w punkcie czwartym nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w L. Oddział Ł. w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bełchatowie kwotę 429,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

H. K. była pracownikiem (...) Spółka Akcyjna w L. Oddział Ł. w okresie od 9.02.1989 roku do 31.01.2017 roku. Stosunek pracy pomiędzy stronami został rozwiązany na mocy porozumienia stron z przyczyn leżących po stronie pracodawcy w związku z przystąpieniem przez powódkę do Programu (...) dla pracowników (...) S.A.

Działając na podstawie Z. Programu (...) dla pracowników (...) S.A. strony zawarły w dniu (...) stycznia 2017 roku porozumienie rozwiązujące umowę o pracę zawartą 8 lutego 1991 roku. W § 2 porozumienia w związku z rozwiązaniem umowy o pracę postanowiono, że pozwany pracodawca wypłaci powódce szereg świadczeń, w tym równowartość nagrody jubileuszowej, jeżeli przypada na okres objęty gwarancją. Postanowiono, że nagroda ta wypłacana jest odrębnie i naliczana proporcjonalnie do czasu przepracowanego od ostatniej wypłaty nagrody.

Prawo do nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy w pełnej wysokości powódka nabyłaby 5 listopada 2017 roku.

H. K. objęta była gwarancją zatrudnienia wynikającą z Umowy (...), zawartej 5 stycznia 2007 roku. Na podstawie § 11 tej Umowy pracodawca zobowiązał się zapewnić szczególną ochronę pracy w okresie 10 lat od wejścia w życie Umowy (...) pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę zawartej do dnia 31 grudnia 2003 roku włącznie. Gwarancja zatrudnienia obowiązywała od dnia zarejestrowania przez Sąd podwyższenia kapitału Spółki (...), co nastąpiło 19 stycznia 2007 roku. Gwarancja przewidziana w Umowie (...) obowiązywała do 19 stycznia 2017 roku.

U pozwanego pracodawcy obowiązuje Zakładowy (...) dla pracowników (...) S.A. W Załączniku nr (...) do (...) zostały określone zasady wypłacania nagród jubileuszowych. W pkt 4 postanowiono, że podstawą wymiaru nagrody jubileuszowej jest wynagrodzenie zasadnicze pracownika w dniu jej wypłaty, powiększone o dodatek za staż pracy. Zgodnie z pkt 6 wysokość nagrody po 30 latach pracy wynosi 245% podstawy wymiaru.

Natomiast w § 11 pkt 4 Z. Programu (...) dla (...) S.A. zawarto postanowienie, że poza odprawą pracownikowi przysługuje równowartość nagrody jubileuszowej, jeżeli przypada na okres objęty gwarancją, wypłacana jest odrębnie i naliczana proporcjonalnie do czasu przepracowanego od ostatniej wypłaty nagrody.

Kiedy powódka zawierała porozumienie o rozwiązaniu umowy o pracę z pracodawcą nie została przez niego poinformowana, że nie otrzyma nagrody jubileuszowej, o której mowa w tym porozumieniu.

Pismem z 18 maja 2017 roku H. K. wezwała pozwanego pracodawcę do zrealizowania zawartego z nim porozumienia w zakresie § 2 pkt 5, tj. nagrody jubileuszowej. Pozwany pismem z 6 czerwca 2017 roku poinformował H. K., że zgodnie z treścią Z. Programu (...), na podstawie którego powódka zawarła z pracodawcą porozumienie (...) stycznia 2017 roku, nie przysługuje powódce równowartość nagrody jubileuszowej, gdyż jej wypłata nie przypada na okres objęty gwarancją, który upłynął 19 stycznia 2017 roku. Wypłata tej nagrody przypada na listopad 2017 roku.

Wysokość nagrody jubileuszowej dla powódki stanowi kwotę 8.565 zł.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie na podstawie § 2 pkt 5 porozumienia stron zawartego (...) stycznia 2017 roku w zw. z § 11 pkt 4 Z. Programu (...). Przepisy te stanowią, że poza odprawą pracownikowi przysługuje równowartość nagrody jubileuszowej, jeżeli przypada na okres objęty gwarancją, wypłacana jest odrębnie i naliczana proporcjonalnie do czasu przepracowanego od ostatniej wypłaty nagrody.

Na mocy zawartego porozumienia pozwany powinien dokonać na rzecz powódki wypłaty równowartości nagrody jubileuszowej, jeżeli przypada na okres objęty gwarancją, naliczonej proporcjonalnie do czasu przepracowanego od ostatniej wypłaty nagrody. Takie porozumienie nie jest sprzeczne z treścią art. 353⁽¹⁾ kc w zw. z art. 300 kp, określającym granice swobody umów. Stosownie do tego przepisu strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Jak wskazał Sąd Rejonowy H. K. w dacie zawarcia porozumienia, tj. w dniu (...) stycznia 2017 roku objęta była gwarancją zatrudnienia wynikającą z Umowy (...). Gwarancja ta wygasła w dniu 19 stycznia 2017 roku.

Sąd Rejonowy nie podzielił interpretacji postanowienia § 11 pkt 4 Z. Programu (...) i tożsamego postanowienia § 2 pkt 5 porozumienia z dnia (...) stycznia 2017 roku zawartego przez strony, że prawo do nagrody powódka nabyłaby po wygaśnięciu gwarancji, dopiero 5 listopada 2017 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego przeczy temu treść powołanego postanowienia, zgodnie z którym nagroda jubileuszowa naliczana jest proporcjonalnie do czasu przepracowanego od ostatniej wypłaty nagrody. Oznacza to, że pracownik na dzień rozwiązania stosunku pracy nie musi przepracować pełnego okresu czasu uprawniającego go do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej, aby tę nagrodę otrzymać. Wówczas otrzymuje ją w wysokości niższej niż przy przepracowaniu pełnego okresu, proporcjonalnie do okresu przepracowanego od ostatniej wypłaty nagrody. Powódka H. K. prawo do pełnej nagrody jubileuszowej uzyskałaby w dniu 5 listopada 2017 roku. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy na podstawie porozumienia z dnia 16 stycznia 2017 roku, tj. przed dniem 5 listopada 2017 roku, przysługuje jej prawo do nagrody jubileuszowej obliczonej proporcjonalnie do okresu przepracowanego od ostatniej wypłaty nagrody.

Sąd Rejonowy uznał, że prawo powódki do równowartości nagrody jubileuszowej podlega ocenie na dzień zawarcia porozumienia z pracodawcą, tj. na dzień 16 stycznia 2017 roku. W tej dacie powódka była objęta gwarancją zatrudnienia, co oznacza, że spełniła warunki do przyznania jej przedmiotowego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo do kwoty 8.565,00 zł, wynikającej z wyliczenia dokonanego przez stronę pozwaną.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

Wobec cofnięcia powództwa w zakresie przekraczającym zasądzoną kwotę, Sąd Rejonowy na podstawie art. 355 § 1 i 2 kpc w związku z art. 203 § 4 kpc i art. 469 kpc, umorzył postępowanie w sprawie w tym zakresie.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 kpc, wyrażającego zasadę stosunkowego ich rozliczenia. Co do zasady powódka wygrała sprawę. W zakresie wysokości roszczenia powództwo zostało uwzględnione w 71 %. Wysokość kosztów Sąd Rejonowy ustalił na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 300 ze zm.)

w zw. z art. 100 kpc Sąd Rejonowy nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 429,00 złotych, tytułem opłaty od uwzględnionej części powództwa.

Apelację od powyższego wyroku w części uwzględniającej powództwo do kwoty 8.565 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2017 roku do dnia zapłaty tj. w pkt.I oraz w części orzekającej o kosztach postępowania, tj. w 3 i 4 wniósł pełnomocnik pozwanego (...) Spółka Akcyjna w L. Oddział Ł. w Ł. zarzucając mu naruszenie następujących przepisów: prawa procesowego, a to art. 233 § 1 kpc poprzez wadliwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że powódka nabyła prawo do nagrody jubileuszowej, podczas gdy prawo to nabyłaby dopiero w dniu 5 listopada 2017 roku, a zatem w czasie gdy nie obowiązywała gwarancja zatrudnienia.

Reasumując pełnomocnik pozwanego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zasądzenie kosztów postępowania wg norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, za pierwszą i drugą instancję.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki H. K. wniósł o oddalenie apelacji pozwanego w całości oraz zasądzenie od pozwanego ja rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 11 września 2018 roku pełnomocnik pozwanego poparł apelację oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, a pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zasadniczym zarzutem wywiedzionej przez stronę pozwaną apelacji był zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. polegający na dokonaniu przez Sąd Rejonowy wadliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przez uznanie, że powódka nabyła prawo do nagrody jubileuszowej, podczas gdy prawo to nabyłaby dopiero w dniu 5 listopada 2017 roku, a zatem w czasie, gdy nie obowiązywała gwarancja zatrudnienia.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady ich swobodnej oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy, prawidłowo zastosował konkretnie przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd Okręgowy w pełni aprobejuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne.

Należy zauważyć, że Sąd Rejonowy nie ustalił, iż powódka nabyła prawo do nagrody jubileuszowej w okresie objętym gwarancją zatrudnienia czyli do 19 stycznia 2017 roku, jak imputuje apelacja, ale że takie prawo do nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy w pełnej wysokości nabyłaby dopiero 5 listopada 2017 roku. Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego były zatem prawidłowe i mają oparcie w dowodach w postaci źródeł prawa pracy jakimi są w myśl art. 9 k.p. zawarte przez strony porozumienie z 16 stycznia 2017 roku oraz § 11 pkt 4 Z. Programu (...).

Mimo zatem, że skarżący zarzuca naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., to de facto jego zarzuty sprowadzają się do naruszenia prawa materialnego polegającego na błędnej wykładni (mylnego rozumienia) zawartego przez strony porozumienia z 16 stycznia 2017 roku (§2 pkt 5) oraz Z. Programu (...) (§11 pkt 4) w zw. z załącznikiem nr (...) do (...) dla (...) S.A .

Zdaniem strony pozwanej z przepisów tych wynika, że przesłankami uzyskania prawa do nagrody jubileuszowej jest przepracowanie określonego okresu (w przypadku powódki 30 lat, co nastąpiło 5 listopada 2017 roku) oraz nabycie prawa do nagrody jubileuszowej w okresie objętym gwarancją czyli do 19 stycznia 2017 roku. Skoro powódka prawo do nagrody nabyłaby dopiero 5 listopada 2017 roku, a zatem po upływie okresu objętego gwarancją zatrudnienia (19 stycznia 2017 roku), to zdaniem pozwanego wypłata nagrody jej się nie należy.

Odmienne interpretuje treść § 2 ustęp 1 pkt 5 porozumienia powódka. Według niej pracodawca zawierając z nią porozumienie 16 stycznia 2017 roku, a zatem w okresie objętym gwarancją zatrudnienia (19 stycznia 2017 roku), zobowiązał się do wypłaty na jej rzecz nagrody jubileuszowej proporcjonalnie do czasu przepracowanego od ostatniej nagrody, co oznacza, że nagroda jej się należy.

W myśl art. 65 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Wykładnia oświadczeń woli w świetle art. 65 § 1 i 2 KC oparta jest na tzw. metodzie kombinowanej. W pierwszej fazie procesu wykładni ustala się sens oświadczenia woli na podstawie rzeczywistego znaczenia nadawanego oświadczeniu

przez obie strony (sens oświadczenia zgodny z rzeczywistą wolą stron). Jeżeli brak jest w tym zakresie zgodnego rozumienia stron, należy odwołać się do metody obiektywnej, wedle której właściwy sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, czyli zgodnie z tym, jak adresat oświadczenia sens ten rozumiał i rozumieć powinien; decydujący jest więc normatywny punkt widzenia odbiorcy oświadczenia, który z należytą starannością dokonuje wykładni zmierzającej do odtworzenia treści myślowych osoby składającej oświadczenie woli (tak por Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 16 marca 2018 r.IV CSK 106/17 .

Pomiędzy stronami był spór co do wykładni oświadczenia złożonego przez pracodawcę w §2 ustęp 1 pkt 5 porozumienia. W takiej sytuacji należało się odwołać do metody obiektywnej, wedle której sens oświadczenia ustala się zgodnie z tym, jak adresat oświadczenia, czyli powódka sens ten zrozumiała przy dołożeniu należytej staranności co do odtworzenia treści myślowych osoby składającej oświadczenie, czyli pozwanego.

Pracodawca w zawartym z powódką 16 stycznia 2017 roku porozumieniu zobowiązał się w §2 ustęp 1 pkt 5 w związku z rozwiązaniem umowy o pracę do wypłaty na jej rzecz równowartości nagrody jubileuszowej, jeżeli przypada na okres objęty gwarancją. Taka nagroda miała zostać wypłacona odrębnie i naliczona proporcjonalnie do czasu przepracowanego do ostatniej wypłaty nagrody. W zapisie porozumienia nigdzie nie ma wzmianki, że warunkiem wypłaty tego świadczenia jest powstanie prawa do nagrody jubileuszowej w okresie obowiązywania gwarancji zatrudnienia wynikającej z umowy społecznej.

Sposób obliczenia nagrody jubileuszowej wynikający z §2 ustęp 1 pkt 5 porozumienia z 16 stycznia 2017 roku (proporcjonalnie do czasu przepracowanego od ostatniej wypłaty nagrody) wskazuje, że wbrew temu co imputuje w apelacji skarżący, prawo do wypłaty nagrody jubileuszowej nie było uzależnione od nabycia do niej prawa na podstawie załącznika nr (...) do (...) dla (...) S.A., czyli od przepracowania w przypadku powódki 30 lat pracy. W przeciwnym wypadku zapis o proporcjonalności nagrody jubileuszowej do czasu przepracowanego od ostatniej wypłaty nagrody byłby zapisem zbędnym. Jeżeli bowiem pracownik nabyłby prawo do nagrody jubileuszowej do 19 stycznia 2017 roku, czyli w okresie objętym gwarancją, co wiązałoby się z przepracowaniem przez niego określonego czasu, to prawo do wypłaty nagrody jubileuszowej wynikałoby wprost z załącznika nr (...) do (...) dla (...) S.A. Zbytecznym zatem byłoby regulowanie tej kwestii w dodatkowym akcie prawnym. Strony umowy społecznej oraz pozwany i powódka w porozumieniu z (...) stycznia 2017 roku zadecydowali inaczej. Porozumienie z (...) stycznia 2017 roku odmiennie od regulacji wynikającej z załącznika nr (...) do (...) dla (...) S.A uregulowało kwestie wypłaty nagrody jubileuszowej. Pracodawca zobowiązał się do wypłaty tej nagrody pomimo nie przepracowania przez powódkę wymaganych 30-lat pracy, proporcjonalnie do czasu przepracowanego od ostatniej wypłaty nagrody. Powódka w zamian za to zgodziła się na ustanie swojego stosunku pracy.

Z zeznań powódki wynika, że pracodawca nie poinformował jej zawierając z nią 16 stycznia 2017 roku porozumienie rozwiązujące umowę o pracę, że nie wypłaci jej nagrody jubileuszowej. Z treści zaś § 2 ustęp 1 pkt 5 zawartego porozumienia wynikało zaś zgoła coś odmiennego, a mianowicie zobowiązanie pracodawcy do wypłaty nagrody jubileuszowej. Skoro powódka zawarła porozumienie 16 stycznia 2017 roku, a zatem w okresie objętym gwarancją zatrudnienia (19 stycznia 2017 roku), a pracodawca w tymże porozumieniu zobowiązał się do wypłaty na jej rzecz równowartości nagrody jubileuszowej naliczonej proporcjonalnie do czasu przepracowanego od ostatniej wypłaty, to powódka miała uzasadnione podstawy by uważać, że ta nagroda jej się należy. Powódka zeznała, że nie zawarłaby porozumienia rozwiązującego umowę o pracę, gdyby wiedziała że pracodawca nie wypłaci jej nagrody jubileuszowej. Pozwany nie wykazał, aby było inaczej. Nie zgłosił na tą okoliczność żadnych wniosków dowodowych. Zdaniem Sądu Okręgowego powódka obiektywnie rzecz ujmując była uprawniona do takiego rozumienia treści §2 ustęp 1 pkt 5 porozumienia z 16 stycznia 2017 roku.

Powyższe prowadzi do konkluzji, iż wykładnia § 2 ustęp 1 pkt 5 porozumienia z 16 stycznia 2017 roku, będącego podstawą zasądzenia na rzecz powódki od pozwanego nagrody jubileuszowej, dokonana przez Sąd Rejonowy nie była wadliwa, jak zarzuca strona pozwana.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.